

Love Story

Erich Segal

Love Story

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Love Story*
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Artwork: @Matt Crockett/Dewynters
© Joop van den Ende Theaterproducties 2013
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 1970 Erich Segal
Copyright voor de Nederlandse taal
© 2013 Xander Uitgevers BV, Amsterdam
Eerste uitgave in Nederland: Wereldbibliotheek, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978-94-016-0125-2 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Wat kun je vertellen over een meisje van vierentwintig dat gestorven is?

Dat ze mooi was. En intelligent. Dat ze van Mozart en Bach hield. En van The Beatles. En van mij. Op een keer, toen ze mij nadrukkelijk op één hoop veegde met die muzikale types, vroeg ik in welke volgorde en zij antwoordde, glimlachend: 'In alfabetische volgorde.' Op dat ogenblik glimlachte ik ook. Maar nu zit ik me af te vragen of ik met mijn voornaam op die lijst stond – dan zou ik na Mozart komen, helemaal achteraan – of met mijn achternaam; dan zou ik tussen Bach en The Beatles staan. In elk geval sta ik niet bovenaan en daar heb ik om de een of andere idiote reden enorm de pest over in, want ik ben opgegroeid met het idee dat ik altijd nummer één moet zijn. Erfelijk belast, weet je wel?

In de herfst van mijn laatste jaar op de universiteit had ik de gewoonte om in de Radcliffe-bibliotheek te studeren. Niet alleen om naar mooie meiden te kijken, hoewel ik daar beslist niet afkerig van was. Het was er rustig, niemand kende me en de boeken die ik nodig had, waren meestal beschikbaar. De dag voor een van mijn geschiedenisexamens was ik er nog steeds niet

toe gekomen het eerste boek op de lijst te lezen. Dat is een echte Harvard-kwaal.

Ik slenterde naar de uitleenkamer om de dikke pil te bemachtigen die me er de volgende dag doorheen moest helpen. Er waren twee meisjes aan het werk. Het ene meisje was lang (net zo groot als ik) en een uitgesproken tennistype, het andere een muisje met een bril op. Ik koos voor het brillenvrouwtje.

‘Heb je *Herfsttij der middeleeuwen*?’

Ze wierp een blik op me.

‘Heb je geen eigen bibliotheek?’

‘Zeg hoor ’ns, Harvard is gerechtigd de bibliotheek van Radcliffe te gebruiken.’

‘Ik heb het niet over de vraag of het wel of niet zou mogen, Preppie, ik heb het over ethiek. Jullie hebben vijf miljoen boeken. Wij hebben er maar een paar duizend.’

Een meid met hoogmoedswaanzin, verdomme! Het type dat denkt dat, aangezien de verhouding tussen Harvard en Radcliffe vijf jongens tegen één meisje is, de meiden daarom wel vijfmaal zo intelligent moeten zijn.

Gewoonlijk snij ik dat type aan repen met een paar intellectuele opmerkingen, maar ik had dat rotboek hard nodig.

‘Hoor nou ’ns, ik heb dat rotboek nodig.’

‘Zou je alsjeblieft fatsoenlijke taal willen gebruiken, Preppie?’

‘Hoe weet je zo zeker dat ik naar een particuliere school ben geweest?’

‘Je ziet er dom en rijk uit,’ zei ze en ze zette haar bril af.

‘Je hebt het mis,’ protesteerde ik. ‘Ik ben intelligent en arm.’

‘O nee, Preppie, ik ben intelligent en arm.’

Ze keek me recht aan, haar ogen waren bruin. Goed, misschien zag ik er rijk uit. Maar ik liet me door eentje van Radcliffe – zelfs een met mooie ogen – toch niet dom noemen.

‘En wat maakt jou dan wel zo slim?’ vroeg ik.

‘Ik zou met jou geen koffie gaan drinken,’ antwoordde ze.

‘Nou, dat zou ik je ook niet vragen.’

‘En daarom ben jij dom,’ antwoordde ze.

Laat me uitleggen waarom ik koffie met haar ging drinken. Door een slimme capitulatie op het beslissende ogenblik, door namelijk net te doen alsof ik plotseling wél koffie met haar wilde drinken, kreeg ik m’n boek. En omdat ze niet weg kon voor de bibliotheek sloot, had ik meer dan genoeg tijd om een paar kernachtige formuleringen over de jurisprudentie aan het eind van de elfde eeuw in m’n hoofd te prenten. Ik kreeg het hoogste cijfer voor dat examen, hetzelfde cijfer dat ik aan Jenny’s benen gaf toen ik haar achter dat bureau vandaan zag lopen. Maar haar kleren stonden bij mij minder hoog in aanzien; ze waren naar mijn smaak een beetje te hippie-achtig. Ik had vooral de pest aan het Indiase ding dat ze als handtas gebruikte. Gelukkig zei ik dat niet, want later ontdekte ik dat ze het zelf had gemaakt. We gingen naar het Dwergrestaurant, een soort cafetaria dat ondanks zijn naam niet alleen door mensen van geringe lengte werd bezocht. Ik bestelde twee koffie en een ijsje (voor haar).

‘Ik heet Jennifer Cavilleri,’ zei ze, ‘Amerikaanse van Italiaanse afkomst.’

Alsof ik dat niet had kunnen raden.

‘En studente musicologie,’ voegde ze eraan toe.

‘Ik heet Oliver,’ zei ik.

‘Voor- of achternaam?’ vroeg ze.

‘Voornaam,’ antwoordde ik, en bekende daarop dat mijn volledige naam Oliver Barrett luidde (ik bedoel, dat is het grootste deel ervan).

‘O, Barrett, net als de dichter?’ zei ze.

‘Precies,’ zei ik. ‘Geen familie.’

In de stilte die volgde was ik er innerlijk dankbaar voor dat ze niet was aangekomen met de gebruikelijke rotvraag: ‘Barrett, van de Hall?’ Want het is altijd een steen aan m’n nek geweest dat ik

familie ben van de vent die Barrett Hall liet bouwen, het grootste en lelijkste bouwwerk op het universiteitsterrein, een kolossaal monument van de rijkdom, ijdelheid en het opzienbarende Harvardisme van mijn voorouders.

Ze was nogal stil. Zaten we nu al zonder gespreksstof? Was ze teleurgesteld dat ik geen familie was van de dichter? Wat was het? Ze zat daar maar zo'n beetje tegen me te glimlachen. Omdat ik toch wat moest doen, snuffelde ik in haar schriften. Ze had een vreemd handschrift – puntige lettertjes zonder hoofdletters (wie dacht ze eigenlijk dat ze was, schrijfver E.E. Cummings of zo?). En ze liep een paar behoorlijk zware colleges. Afd. lit. 105; muziek 150; muziek 201...

'Muziek 201? Is dat geen doctoraal college?'

Ze knikte ja en kon haar trots niet al te goed verbergen.

'Renaissance polyfonie.'

'Wat is polyfonie?'

'Niks seksueels, Preppie.'

Waarom slikte ik dit allemaal? Wist ze niet wie ik was? Las ze *The Crimson* niet?

'Zeg hoor eens, Jennifer, weet je niet wie ik ben?'

'Jawel,' antwoordde ze neerbuigend. 'Jij bent die vent die Barrett Hall in zijn bezit heeft.'

'Barrett Hall is niet van mij,' snauwde ik, 'toevallig heeft mijn overgrootvader hem aan Harvard gegeven.'

'Om er zeker van te zijn dat ze zijn kleinzootje zouden aannemen!'

Dat was de grens.

'Jenny, als je er zo van overtuigd bent dat ik geen knip voor de neus waard ben, waarom heb je me er dan toe aangezet om koffie met je te gaan drinken?'

Ze keek me recht aan en glimlachte.

'Ik vind dat je een mooi lichaam hebt.'

Om een groot winnaar te zijn, moet je ook een goeie verliezer

kunnen zijn. Het is geen paradox. Het is kenmerkend voor Harvard om elke nederlaag te kunnen ombuigen in een overwinning.

(‘Pech gehad, Barrett. Je hebt verdomd goed gespeeld.’

‘Ik ben toch zo blij dat jullie hebben gewonnen, echt waar, jullie hadden het zo verschrikkelijk nodig om te winnen.’) Natuurlijk is een daverende overwinning beter. Ik bedoel, als je de keuze hebt, is het gewoon beter om te winnen. En terwijl ik Jenny naar haar slaapzaal bracht, had ik de hoop op de ultieme overwinning op dit arrogante kreng nog niet opgegeven.

‘Zeg hoor eens, verwaand Radcliffe-secreet, vrijdagavond is de Dartmouth-ijshockeywedstrijd.’

‘Dus?’

‘Ik zou graag willen dat je kwam.’

Ze antwoordde met het typische Radcliffe-respect voor sport.

‘Waarom zou ik in godsnaam naar zo’n stomme ijshockeywedstrijd gaan?’

‘Omdat ik meespeel,’ antwoordde ik nonchalant.

Er viel een korte stilte. Ik had het idee dat ik sneeuw hoorde vallen.

‘Voor welke club?’ vroeg ze.

2

Oliver Barrett IV – Senior
Ipswich, Mass. – Phillips Exeter
Leeftijd 20 – 1,90 meter, 88 kilo
Winthrop House – Hoofdvak: Sociale Wetenschappen
Loopbaandoel: Rechten

Jenny had nu mijn biografie in het programma wel gelezen. Ik had driemaal gevraagd of Vic Claman haar er een wilde geven.

(‘Allemachtig, Barrett, is dit je eerste afspraakje?’)

‘Hou je kop, Vic, anders sla ik je tanden uit je smoel.’) Terwijl we ons warm schaatsten op het ijs, wuifde ik niet naar haar (veel te sentimenteel) en keek zelfs niet haar kant uit. En toch geloof ik dat ze dácht dat ik naar haar keek. Of zette ze toen het volkslied werd gespeeld haar bril af uit eerbied voor de vlag?

Tegen het midden van de tweede helft stonden we nul-nul tegen Dartmouth. Davey Johnston en ik maakten ons klaar om hun doel te perforeren. Die groene klootzakken voelden dat en begonnen ruwer te spelen. Misschien konden ze nog een paar botten breken voor wij ze de ruggengraat braken.

De supporters zaten al te schreeuwen om bloed. En bij hockey

betekent dat letterlijk bloed of, als dat niet gaat, een doelpunt. Noblesse oblige – ik gaf het ze altijd allebei.

De middenvoor van Dartmouth, Al Redding, stormde onze blauwe lijn over en ik liet me tegen hem aan vallen en pakte de puck af. De supporters schreeuwden. Ik zag Davey Johnston aan m'n linkerkant, maar ik hield de puck liever zelf, want hun doelverdediger was een beetje bangelijk uitgevallen en ik terroriseerde hem al zo lang hij voor Deerfield speelde. Voor ik kon schieten lagen hun twee verdedigers al boven op me en ik moest om hun doel heen schaatsen om de puck te behouden. Daar waren we met z'n drieën bezig, we beukten tegen de borden rondom het veld en tegen elkaar. Bij zulke gelegenheden was het altijd mijn tactiek om enorme dreunen te verkopen aan al wat vijandelijke kleuren droeg. Ergens onder onze schaatsen was de puck, maar op dat ogenblik concentreerden we ons volkomen op het elkaar verrot slaan. Een scheidsrechter blies op zijn fluitje.

'Hé... jij daar! Twee minuten in het strafhokje!'

Ik keek op. Hij wees naar mij. Naar mij? Wat had ik gedaan om dat te verdienen?

'Zeg toe nou, wat heb ik gedaan?'

Hij was blijkbaar niet geïnteresseerd in een discussie, hij riep: 'Nummer zeven, twee minuten,' en zwaaide met z'n armen.

Ik sputterde wat tegen, maar dat hoort erbij. Het legioen verwacht een protest, hoe duidelijk de overtreding ook mag zijn. De scheidsrechter wuifde me weg. Ik boog mijn hoofd, niet omdat ik mij schuldig voelde, maar omdat ik niet op kon tegen zo veel onrechtvaardigheid, en ik reed naar het strafhokje. Toen ik naar binnen klom en mijn schaatsen hoorde klikken op de houten vloer, hoorde ik het geblaf uit de microfoon: 'Strafhok. Barrett van Harvard. Twee minuten.'

De supporters joelden, verschillende supporters van Harvard uitten ernstige twijfel aan het inzicht en de integriteit van de scheidsrechter. Ik ging zitten en probeerde op adem te komen.

Ik keek niet op, ik keek zelfs niet naar het ijs, waar Dartmouth de overmacht had.

‘Waarom zit jij hier terwijl al je vrienden spelen?’

Het was Jenny’s stem. Ze stond bij het strafhokje. Ik besloot haar te negeren en ging mijn kameraden aanmoedigen.

‘Hup Harvard, pak die puck!’

‘Wat heb je gedaan?’

Ik draaide me om en gaf haar antwoord. Tenslotte had ik haar uitgenodigd.

‘Ik heb een beetje te veel mijn best gedaan.’

En ik draaide me weer om naar het ijs, waar Harvard alle krachten in het werk stelde om Al Reddings resolute poging om te scoren te verhinderen.

‘Is dat erg vernederend?’

‘Toe nou, Jenny, alsjeblijft, ik probeer me te concentreren!’

‘Op wat?’

‘Op hoe ik die smeerlap van een Al Redding te grazen zal nemen.’

Ik keek weer naar het ijs om Harvard morele steun te verlenen.

‘Speel jij gemeen?’

Mijn ogen waren gericht op onze goal, waar het krioelde van de groene schoften. Ik zat te popelen om het ijs weer op te gaan. Jenny drong aan.

‘Zou je mij ooit “te grazen nemen”?’

Ik gaf haar antwoord zonder me om te draaien.

‘Dat zal ik nu meteen doen als je je kop niet houdt.’

‘Ik ga weg. Tot ziens.’

Tegen de tijd dat ik me had omgedraaid, was ze verdwenen.

Toen ik opstond om te kijken waar ze heen was gegaan, werd me medegedeeld dat mijn twee minuten om waren. Ik sprong over het hek heen het ijs op.

De supporters juichten me toe. Barrett is terug, nu komt het goed. Jenny zou dat enthousiasme horen, waar ze ook zat. Waarom zou ik me er dan druk over maken waar ze was?

Waar was ze?

Al Redding lanceerde een moordend schot, dat onze keeper wegwerkte naar Gene Kennaway, die de puck op zijn beurt in mijn buurt deed belanden. Toen ik ernaartoe schaatste, dacht ik dat ik wel even kon kijken waar Jenny was. Ik keek. Ik zag haar. Ze was er.

Het volgende ogenblik lag ik op m'n gat.

Twee groene schoften hadden me aangevallen, ik lag op m'n gat en – o god! – ik schaamde me rot. Barrett op z'n gat! Ik hoorde de trouwe Harvard-supporters kreunen. Ik hoorde de bloeddorstige Dartmouth-supporters juichen.

'Pak hem weer! Pak hem weer!'

Wat zou Jenny denken?

Dartmouth kwam weer met de puck in de buurt van onze goal en opnieuw manoeuvreerde onze keeper hem weg. Kennaway gaf hem door aan Johnston en die aan mij (ik was intussen weer over-eind gekomen). Het publiek was wild. Dit moest een doelpunt worden. Ik nam de puck en stormde als een razende over Dartmouths blauwe lijn. Twee verdedigers van Dartmouth kwamen recht op me af.

'Hup, Oliver, hup! Schiet hem erin!'

Ik hoorde Jenny's schrille schreeuw boven het gebrul van het publiek uit. Die stem was heerlijk agressief. Ik schaatste om een van de verdedigers heen, botste zo hard tegen de ander op dat hij hijgde naar adem en toen... schoot ik niet zelf, maar gaf de puck door naar Davey Johnston, die rechts stond. Davey smakte hem de goal in. Doelpunt voor Harvard!

Het volgende ogenblik stonden we elkaar te omhelzen en te kussen. Ik en Davey Johnston en de andere jongens, bedoel ik. Omhelzen en kussen en elkaar op de schouders slaan en op en neer springen (op onze schaatsen). Het publiek brulde. En die vent van Dartmouth die ik te grazen had genomen, lag nog op z'n rug. De supporters gooiden programma's op het ijs. Dat brak Dartmouth

de ruggengraat. (Figuurlijk uiteraard, de verdediger stond op toen hij weer op adem was gekomen.) We maakten ze in met 7-0.

Als ik sentimenteel was en genoeg om Harvard gaf om een foto aan de muur te hangen (dat zou ik natuurlijk nooit doen), dan zou die foto niet zijn van Winthrop House of van Memorial Church, maar van Dillon Field House. Als ik een geestelijk thuis had in Harvard, dan was dat het. Nate Pusey zou me m'n diploma willen afnemen als hij dit leest, maar ik mag sterven als ik het niet zeg: Widener Library betekent veel minder voor me dan Dillon. Elke middag liep ik ernaartoe, begroette mijn kameraden met vriendschappelijke obsceniteiten, deed mijn kast open en veranderde in een sportman. Wat verrukkelijk om de schouderkappen aan te doen en dat fijne hemd met nummer zeven erop (ik hoopte dat ze dat nummer uit de running zouden nemen, maar ze deden het niet), om de schaatsen te pakken en naar de Watson-ring te lopen.

Het terugkomen in Dillon was nog fijner. Dan trok ik m'n bezwete kleren uit en liep ik naakt naar de kast om een handdoek te pakken.

(*'Hoe is 't vandaag gegaan, Ollie?'*)

(*'Goed, Richie. Goed, Jimmie.'*)

En dan naar de douches om te horen wie de vorige zaterdag wat had gedaan met wie en hoeveel keer. (*'We hadden die grieten van Mount Ida, weet je wel...?'*) Ik was in het aangename bezit van een eigen plaats om te mediteren. Aangezien ik was gezegend met een kapotte knie (ja, gezegend, hebben jullie mijn oproep voor dienst gezien?), moest ik in het bubbelbad nadat ik gespeeld had. Terwijl ik zat te kijken naar de kringetjes rond mijn knie, kon ik mijn schrammen en kneuzingen optellen (in zekere zin heb ik daar plezier in) en zo'n beetje nadenken over alles en niks.

(*'Zit je in de bubbels, Ollie?'*)

Het was Jackie Felt, onze trainer en zelfbenoemde mentale coach.

‘Wat denk je dan dat ik aan het doen ben, Felt, denk je dat ik een schoonheidsbehandeling krijg?’

Jackie grinnikte en vertrok z’n gezicht in een idiote grijns. ‘Weet je wat er met die knie van jou is, Ollie? Weet je dat?’ Ik was naar iedere orthopeed aan de oostkust geweest, maar Felt wist het beter. ‘Je eet niet genoeg zout.’

‘O nee?’

Als ik net deed of ik hem geloofde, ging hij misschien weg. ‘Oké, Jack, ik zal meer zout eten.’

Mensen, mensen, wat was die vent blij! Hij liep weg met een uitdrukking van opperste voldoening op z’n idiote smoel. Maar ik was tenminste weer alleen.

Ik liet m’n hele verrukkelijk pijnlijke lichaam in het bad zakken, deed m’n ogen dicht en zat daar maar, tot m’n nek in de warmte. Ahhhhhhhhh.

Verdomme! Jenny stond buiten op me te wachten. Hopelijk! Nog steeds! Verdomme! Hoe lang had ik in die heerlijke warmte gezeten terwijl zij in de kou stond? Ik vestigde een nieuw record in het aankleden en was nog niet helemaal droog toen ik de deur van Dillon House openduwde.

De kou sloeg me in het gezicht. Allemachtig, wat was het ijzig! En donker. Er stond nog altijd een groepje supporters. De meesten waren oude getrouwen, afgestudeerden die geestelijk de schouderkappen nog nooit hadden afgelegd. Kerels als de oude Jordan Jencks, die geen enkele wedstrijd oversloegen, of het nu een thuis- of een uitwedstrijd was. Hoe deden ze dat? Jencks was tenslotte een grote bankier. En waaróm deden ze dat?

‘Je kwam lelijk te vallen, Oliver.’

‘Ja, meneer Jencks. U weet hoe ze spelen.’

Ik zocht overal naar Jenny. Was ze alleen teruggegaan naar Radcliffe?

‘Jenny?’

Ik nam een paar passen afstand van de supporters en keek wan-

hopig rond. Plotseling kwam ze vanachter een struik tevoorschijn. Haar gezicht was helemaal bedekt met een sjaal, ik zag alleen haar ogen.

‘Hé, Preppie, ’t is hier zo koud als de pest!’

God, wat was ik blij dat ik haar zag!

‘Jenny!’

In een impuls kuste ik haar zacht op het voorhoofd.

‘Heb je daar toestemming voor?’ vroeg ze.

‘Wat?’

‘Heb ik je toestemming gegeven om me te kussen?’

‘Sorry. Ik heb me laten gaan.’

‘Ik niet.’

We waren bijna helemaal alleen daarbuiten en het was donker en koud en laat. Ik kuste haar opnieuw. Maar niet op haar voorhoofd en niet zacht. Het duurde fijn lang. Toen we ophielden, trok ze nog altijd aan mijn mouwen. ‘Ik vind het helemaal niet fijn,’ zei ze.

‘Wat?’

‘Ik vind het helemaal niet fijn dat ik het fijn vind.’

Toen we het hele eind terugliepen (ik heb een auto, maar zij wilde lopen) hield Jenny alsmaar mijn mouw vast. Niet mijn arm, mijn mouw. Vraag me niet waarom. Toen we op de drempel van Briggs Hall stonden, kuste ik haar niet welterusten.

‘Hoor eens, Jen, het kan zijn dat ik je een paar maanden niet bel.’

Ze zweeg een ogenblik. Een paar ogenblikken. Toen vroeg ze: ‘Waarom?’

‘Maar het kan ook zijn dat ik je bel zodra ik op m’n kamer ben.’ Ik draaide me om en liep weg.

‘Rotzak!’ hoorde ik haar zeggen.

Ik draaide me weer om en loste mijn schot van een afstand van zeven meter.

‘Zie je nou wel, Jenny, je kunt iemand wel pesten, maar je kunt er niet tegen dat je gepest wordt!’

Ik zou graag gezien hebben hoe ze keek, maar de strategie belatte mij om te kijken.

Mijn kamergenoot, Ray Stratton, was aan het pokersen met twee van zijn voetbalvriendjes toen ik binnenkwam. ‘Hallo, varkenskoppen.’

Ze antwoordden met toepasselijk geknor.

‘Hoe is het vanavond gegaan, Ollie?’ vroeg Ray.

‘Ik heb een voorzet gegeven en gescoord,’ antwoordde ik.

‘Bij Cavilleri?’

‘Gaat je geen bliksem aan.’

‘Wie is dat?’ vroeg een van de varkens.

‘Jenny Cavilleri,’ zei Ray, ‘een tutje, ze studeert muziek.’

‘Die ken ik,’ zei een ander, ‘geen gesodemieter mee te beginnen.’

Ik negeerde die primitieve geile etters, pakte de telefoon en liep ermee naar m’n kamer.

‘Ze speelt piano met de Bachvereniging,’ zei Stratton.

‘Wat speelt ze met Barrett?’

‘Waarschijnlijk... *hard to get!*’

Geknor, gegriinnik en geproest. De varkens lachten. ‘Heren,’ zei ik, terwijl ik de deur uit ging, ‘de pot op.’

Ik sloot mijn deur tijdens een nieuwe golf van dierlijke geluiden, trok m’n schoenen uit, ging op bed liggen en draaide Jenny’s nummer. We fluisterden.

‘Hé, Jen...’

‘Ja?’

‘Wat zou je ervan zeggen als ik zou vertellen...’

Ik aarzelde. Zij wachtte.

‘Ik geloof... dat ik verliefd op je ben.’

Er viel een stilte. Toen zei ze heel zacht: ‘Ik zou zeggen... dat je een mafketel was.’

Ik was niet ongelukkig. En ook niet verbaasd.